

[Clausager.]

Land, maa jeg paa det alvorligste fraraade at stemme for de stillede Ændringsforslag, men fastholde, hvad der blev vedtaget ved anden Behandling.

Drachmann: Til den ærede Ordfører, som lige talte, maa jeg sige, at hans skattepolitiske Betragtninger forstod jeg intet som helst af. Paaberaabelsen af, at „vi har tilvejebragt et Beløb, som nu andre kommer og vil raade over“, forekom mig at være lidt vel filosofisk for en praktisk Rigsdag. Det maa dog være baade ganske tilladeligt og rigtigt, at man fra alle Sider udtaler sig om en Skats Anvendelse, og til syvende og sidst er det vel ikke det ærede Medlem Hr. Clausager alene, der skal ryge alle Cigaretterne, der skal give Provenuet, det er Befolkningen, og Befolkningens Repræsentanter maa have Lov at udtale sig om disse Ting, selv om jeg skal indrømme, at denne Skat er kommet til Stede ved et saa mærkeligt Forlig som det, der øjensynlig tynger det ærede Medlem Hr. Clausager stærkt her i Dag.

Dernæst vil jeg sige, at naar den ærede Ordfører advarer principielt mod dette, at den ene Part bestiller Varerne og en anden betaler, saa vil jeg bede den ærede Ordfører henvende sig til sin egen højtærede Trafik- og Handelsminister og spørge om, hvordan det forholder sig med Motorafgiften. Det er dog et Princip, der langt slaar dette. Det Princip, vi her accepterer, er nærmest at sidestille med Hjelpekasselovgivningens, og det er der jo ingen, der har haft noget at indvende imod hidtil. Men hvis endelig det ærede Medlem Hr. Clausager mener at kunne rejse en Kritik mod vort Forslag — alle ærede Tilhørere var jo klar over, at det faldt ham yderst vanskeligt —, saa skulde han ikke sige, at man ikke kunde tage en Sten ud af Bygningen, for saa vilde det hele ramle sammen; thi den Maade, hvorpaa den højtærede Finansminister begyndte at opføre et Bygværk i dette Lovforslag — et Bygværk, der ganske vist aldrig er blevet fuldendt, fordi ingen andre end vi vilde følge ham den Gang —, det var ved at bygge paa den rene Cigaretafgift; den højtærede Finansminister kunde ud-

mærket godt tænke sig at forøge Cigaretafgiften — selvfølgelig — uden at tage en Nedsættelse af Cigarafgiften med som et nødvendigt Supplement. Det er fuldkommen ud i det blaa, naar den ærede Ordfører hævder, at man ikke kan forhøje Cigaretafgiften uden samtidig at nedsætte Cigarafgiften. Det var helt andre Momenter, der førte denne Sag frem, og vi beklager, at den blev ført frem paa den Maade, men principielt er det, som sagt, urigtigt, naar den ærede Ordfører mener, at det, at man tager Cigarafgiftens Nedsættelse bort, er at tage en Hovedhjørnesten bort fra Bygningen, og at det hele derved vil styrte sammen.

Jeg ønsker ikke at komme ind paa Forhandlingerne i Udvalget, jeg synes, der blev talt nok om dem forleden Dag, men jeg vil dog ganske kort minde den ærede Ordfører om, at naar vi sagde 95 — altsaa kom med dette „Underbud“, 95 var jo det første Bud, vi gav —, saa laa Ministerens Forslag jo paa 110, men den ærede Ordfører for Ministerens Parti begyndte selv med 120, og man maa være klar over, at det er noget, der vanskeliggør Forhandlingerne; naar Ministerens eget Parti rykker 10 Ø. til den ene Side, er det ganske givet, at vi andre begynder med at rykke tilsvarende til den anden Side. Deri er der intet mærkeligt. Men jeg synes ogsaa, det fremgik af den ærede Ordførers Udtalelser, at det saglige var det ham umuligt at mobilisere til Fordel for sit Standpunkt. Og dermed skal jeg forlade det ærede Medlem Hr. Clausager.

Til den højtærede Finansminister, som afviste vort Ændringsforslag, fordi han mente, det maatte være en Forudsætning for det foreliggende Lovforslag, at Provenuet af den indirekte Beskatning, der her er Tale om, anvendtes til Nedsættelse af anden indirekte Skat, vil jeg sige, at jeg vilde meget beklage, om dette var et Princip for Ministeren, thi det maa dog staa ganske klart, at en væsentlig Nedsættelse af de direkte Skatter, de alt for høje og tyngende og erhvervshemmende direkte Skatter i dette Land, selvfølgelig kun kan naas gennem en Revision og Forhøjelse af de indirekte Skatter af forskellig Art. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, om det, han udtalte, var et almindeligt Princip